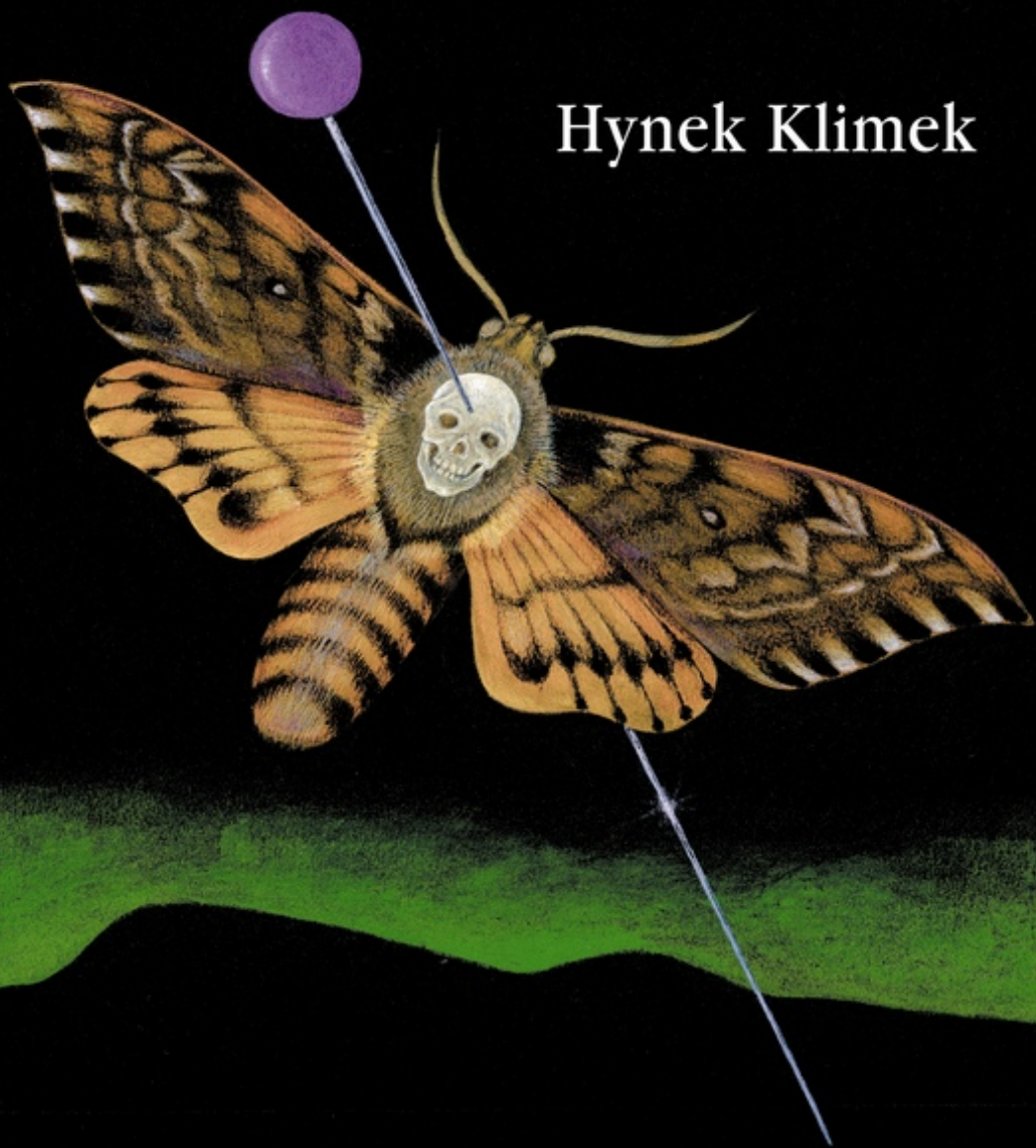

HŘÍŠNÍCI

ze šumavských vrchů

Hynek Klimek

Zkušený autor se po třech knihách pověstí ve své dvanácté v pořadí vrátil k dalšímu ze svých oblíbených žánrů, krimipříběhům napsaným podle skutečných událostí. Jejich dějištěm je Šumava. S některými z nich se seznámil v době, kdy v jižních Čechách působil jako novinář. Náměty k dalším čerpal z vyprávění přímých účastníků. Při zpracování povídek využil dokonalé znalosti prostředí, ve kterém se odehrály. Dramatické, až drastické události jsou prostřídány s jinými, působícími absurditou jednání protagonistů přes závažnost spáchaných činů až humorně. Autorovi je humorný nadhled blízký, a tak je právě takových příběhů v knize většina.

Copyright © Hynek Klimek
Kresba na obálce: Přemysl Vranovský
© Nakladatelství Jindřich Kraus - PRAGOLINE 2014
ISBN 978-80-87872-93-2

Hynek Klimek

**Hříšníci
ze šumavských vrchů**

Případ facky ztrestané prolitou krví

Zakaboněný muž spláchl obsah naráz vypité odlivky slivovice pivem a objednal si další.

„Máš recht. Zlost je třeba utopit,“ prohodil jeho spolustolovník v zakouřené hospodě.

„Spíš bych se měl jít utopit sám, anebo utopit tu svou megeru,“ odvětil oslovený temně.

Drsná slova doprovodil hlubokým povzdechem a pak si notně přihnul z půllitru s ještě stékající pěnou, který před něj před chvilíčkou postavila hostinská.

Alkohol už pomalu začínal působit na jeho smysly, ale trpkou myšlenku na situaci, kterou prožil před příchodem do hostince, ještě nezastřel.

„Co by ses topil sám. Leda tak v moři piva, to bych ještě bral. A starou nech taky žít, a když ti leze na nervy, vyprdni se na ni. Nestojí ti za to, aby ses kvůli ní ještě dostal do maléru,“ domlouval mu další z př opilých společníků, kterým se před chvílí svěřil se svým problémem.

Položil mu přitom přátelsky ruku na rameno a pak ho poplácal po zádech.

„Ženský jsou potvory, to je všeobecně známý, ale netrap se tím. Pánbůh to poznal, viděl, jak je na tom Adam, když mu udělal Evu, a tak pro nás ještě vymyslel pivo a kořalku. Tak na to hod' bobek a pij!“ podpořil jeho názor drobný vyzáblý důchodce, bývalý učitel, který s nimi rovněž seděl u stolu.

„To já bych ji ještě vytrestal,“ oponoval a přiléval olej do ohně další místní štamgast, povoláním instalatér. „Znáš ten slavnej citát. Nevím, kdo ho řek, ale umím ho bezpečně nazpaměť: Ženskou můžeš bít od rána do večera, on se vždycky důvod najde.“

„To je arabské přísloví,“ řekl k tomu s despektem bývalý učitel. „To já upřednostňuji to naše evropské, že ženu ani květinou neuhodíš!“

„Tak to já bych ji kytkou praštil, ale zasazenou v květináči,“ oponoval instalatér.

„Protože jste barbar,“ nedal se učitel.

„Hele, nechte toho!“ okřikl je muž, který svou čerstvou historkou, kterou hned po příchodu do hostince odvyprávěl, zadal směr hovoru.

„To je moje věc, jak si to se starou srovnám, nebo nesrovnám. A odedřka už o tom nechci slyšet ani slovo. Radši se napijeme. Hostinská! Dejte nám sem rundu! Bechery a ne prcky, velký!“

„Tak na co si přijijeme?“ otázal se s odličkou v ruce starý učitel, když hostinská bez otálení donesla na tácu objednané.

„Na Jana Bechera. Byl to génius, když tenhle nápoj vymyslel!“ odvětil objednatel.

„Tak jo, na Bechera!“ souhlasili spolustolovníci a svorně si přitukli.

„Fakt, ten Becher musel bejt génius,“ prohlásil instalatér, když postavil prázdnou skleničku na stůl. „A teď mi, vážení, řekněte, estli by něco takovýho mohla vymyslet nějaká ženská.“

„Hele, dej už se ženskejma pokoj, anebo si di sednout k jinýmu stolu! Řeklo se, že se vo nich už mluvit nebude a tak to sakra respektuj!“ obořil se na něj tělnatý chlapík v montérkách, sedící zády k výčepu.

„Jediná správná ženská je tady naše hostinská,“ dodal pak na celou hospodu a otočil se po ní.

Slyšela to. Za výčepem, kde právě točila pivo do několika püllitrů, se na lichotníka krátce usmála a pak mávla rukou.

„Nelichoť, zadarmo stejně nic nedostaneš,“ odvětila zvučným altem.

„A kdo říká, že chci něco zadarmo. Mařko, dej nám sem ještě jednu rundu toho samýho. Na mě,“ zahlaholil.

„To to dneska asi dopadne,“ lekl se naoko vysloužilý učitel.

„No, nějak bude,“ řekl k tomu jeho soused.

„Jo, vždycky nějak bude. Jenom my tady jednou nebudem,“ zafilozofoval instalatér.

„Hele, už mě těma svejma kecama štveš! Esli nepřestaneš, tak si fakt pudeš sednout jinam!“ pohrozil mu muž v montérkách.

V tu chvíli se nad jejich stůl naklonila hostinská s tácem s naplněnými štamprlaty. Rázem se přestal mračit a jeho obličej se rozzářil. Sáhl po nejbližším a pozdvihl ho vzhůru.

„Tak chlapi, a na co se napijeme teď?“

„Na nás“ vykřikl jeden ze spolustolovníků.

„Jo, na nás!“ halasně souhlasil muž v montérkách.

Opět se ozval cinkot skleniček a po něm několikere blažené vzdechnutí.

„Jo, byl to génius, ten Becher,“ řekl pak procítěně muž vedle učitele.

Začali se bavit o likérech a destilátech a u stolu zavládla dobrá nálada.

Jen muž, který si postěžoval na manželku, ji nesdílel. Na rozdíl od ostatních ho alkohol nerozjařil. Upadl do zádumčivosti a do družného

hovorů ostatních se nezapojoval. V myslí mu opět vytanul nedávný prožitek.

Začalo to návratem syna ze školy. Na první pohled na něm bylo vidět, že něco není v pořádku. Byl nezvykle bledý, neklidnější než obvykle, roztěkaný, a když se mu matka podívala do obličeje, uhýbal pohledem. Okamžitě na něj uhodila. Chvilí se snažil tvrdit, že se mu nic mimořádného ve škole nestalo a žádnou špatnou známku že nedostal. Říkal to však tak nejistým, roztřeseným hlasem, že bylo jisté, že chce něco zatajit. Když chtěla, aby jí ukázal žákovskou knížku, vykotal, že si je vybrala učitelka matiky, aby zapsala známky z písemky, ale do konce vyučování jim je nevrátila.

„Ukaž tašku!“ přikázala mu.

Pak ji otevřela, aby zkontrolovala obsah. Mezi učebnicemi a sešity žákovskou knížku objevila. V tu chvíli malý lhář utekl do obývacího pokoje, kde u stolu v bohorovném klidu četl noviny a pokuřoval jeho otec. Tam padl na pohovku, obličejem se zabořil do polštáře a dal se do hysterického pláče. Otec na něj pohlédl přes okraj novin, ale plačtivý výlev jeho syna, který ho po vběhnutí do pokoje ani nepozdravil, ho z jeho klidu zatím nevytrhl. Vzápětí se ovšem za synem přiřítla matka a vrhla se na něj jako princ Bajaja na saň. Potomka začala bít hlava nehlava.

„Já ti dám krást a dělat nám vostudu, mizero jeden mizernej a ještě mi budeš lhát, zmetku jeden!“ ječela přitom jako při konkurzu na hlavní roli pro další pokračování amerického filmu Vřískot. K jejímu řevu se přidal fistulí trestaný syn.

„Hergot, co blbnete!“ křikl nazlobeně muž a praštil novinami o stůl. „A co ho mlátíš do hlavy, vztekline jedna vzteklá, to chceš, aby byl blbej?! Člověk tady nemá kouska klidu!“

Po jeho poslední větě žena ustala s torturou syna, vztyčila se, otočila se k manželovi s výrazem bohyně pomsty v obličeji a začala ječet na něj.

„To je přesně to neštěstí! Ty chceš mít jenom svůj klid a chlast a na všechno jiný kašleš! A na rodinu především! Když seš doma, jenom si tu furt sedíš jako pecka a o nic, ani o kluka se nestaráš! Víš co ti z něj vyrostlo? Zloděj!! A podvodník !!!“ křičela čím dál silněji.

„Co to kecáš?“ zabručel, ale vodopád jejích výčitek nezastavil.

„Tobě je to, co se děje doma, holt úplně jedno, co? Jen když máš to svoje pohodlíčko! Je ti úplně šuma fuk, co z kluka vyrostete, o to se

nestaráš! Máš ty vůbec zájem o něco jiného než o tu svou zatracenou hospodu, partu kumpánů a chlast? Nemáš!! Leda tak ještě o televizi a noviny, abys měl na co čučet, když se nachlemtáš!“

„Prosím tě, nech už toho!“ křikl, ale zbytečně.

„Jakýpak nech toho?! Řekni mi, co seš to za tátu a za manžela? Proč tě tady vůbec máme, pro vozdobu snad? Asi jo, protože o rodinu se nestaráš, ta tě vůbec nezajímá, co?! Kluk ti roste pro šibenici, ale to ti je taky jedno, že?!“ chrllila ze sebe, až jí začínaly selhávat hlasivky.

„Hergot, přestaň už ječet a řekni mi konečně, co se stalo, že tak vyvádíš“ rozkřičel se i on.

„Co se stalo?“ řekla ledově. „Máš z kluka kriminálního. Svým přičiněním! Kdyby byl jenom po mně, tak nic takového neudělal. A kdyby ses o něj aspoň trochu staral, tak třeba taky ne!“

„A co se tedy stalo? Řekneš mi to konečně?“ zahuhlal.

„Zeptej se jeho!“ natáhla ruku s nataženým ukazováčkem k stále ještě plačícímu synovi na pohovce.

„Promluv si s ním konečně jako táta! Do žákovský mu napsali, že je zloděj a že chtějí mluvit s jeho rodičema. Du tam hned, i když nevím, jak takovou vostudu přežiju. Ale do rána bych nezamhouřila voči, kdybych to nechala na zítra. To ty by ses na to vykašlal, co?! Mně to ale na rozdíl vod tebe jedno není, co mám za syna a co nám z něj vyrostlo,“ pronesla s opět se stupňující intenzitou.

„No vidíš, blbče, co s ní mám kvůli tobě za peklo? Cos to v tý škole zase vyvedl?“ otočil se muž k synovi, když za ní zaklaply dveře.

Dozvěděl se, že sebral spolužákovi autíčko.

„A to je takový šrumec kvůli pitomému autíčku? A tos, ty vole, nemohl říct, že sis ho od něj jenom pučil a chtěl si mu ho vrátit!“ vyčetl otec školákovi.

„Já to říkal, ale voni mi to nevěřili,“ brečel syn.

„No protože to sou hovada blbý,“ uzavřel otec rozmluvu.

Pak si došel do ledničky pro láhev s pivem a sedl si opět k novinám.

Kluk po chvíli přestal pobrekávat a odešel do zahrady, kde v koutě pokračoval ve stavbě bunkru ze starých prken.

Jeho matka se o tom, co se ve škole stalo, dozvěděla v mnohem barvitější podobě než otec. Ve škole ještě zastihla ředitele i třídní učitelku. Tvářili se přísně a mluvili s ní odměřeně.

Musela si vyslechnout, že její třináctiletý syn ukradl svému spolužákovi autíčko, kovový model, jakým se říká angličáky. Spolužák si ho s sebou vzal do školy, i když nosit si tam hračky mají žáci zakázané. On si s ním ale nechtěl hrát při vyučování, ale chtěl se s ním pochlubit ostatním. Ukazoval ho o přestávce a hned o té následné mu ho nezvedenec sebral ze školní brašny a zabalené do papíru a igelitu od svačiny ho chtěl uschovat ve své.

I když si myslel, že si pro krádež vybral vhodný okamžik a nikdo ho neviděl, jeho kriminální čin neušel pozornosti jedné ze spolužaček, která do prázdné třídy, kde se o velké přestávce zdržoval jen on sám,

nakukovala otevřenými dveřmi. Okamžitě to pověděla ostatním. Protože měli obavy, že by se s nimi pral, jak se už stalo několikrát, nevyřídili si to s ním sami, ale celá skupina běžela do sborovny. Mluvící jeden přes druhého oznámili, co udělal.

Pro malého zloděje ještě před zahájením další vyučovací hodiny došel učitel češtiny, který měl u školáků největší autoritu ze všech pedagogů na škole, vyzval ho, aby si vzal svou tašku, a odvedl ho k řediteli, kde už na něj čekala i třídní učitelka.

Vylekaný ani nezapíral a odcizené autíčko jim vydal. Vyslechl pak ostré výtky postupně od všech tří pedagogů a sdělení o snížené známce z chování s tím, že možná nezůstane jen u toho, ale případně ho čeká ještě tvrdší postih, protože při krádeži byl přistižen v krátké době již podruhé.

Zhruba měsíc předtím ukradl jinému spolužákovi z kapsy bundy pověšené na věšáku v šatně kovovou dvacetikorunu. I při této krádeži ho zahlédli spolužáci.

„Pokud na tvoji výchovu rodiče nestačí, jsou k tomu odborné ústavy! Ještě se rozhodneme, co s tebou,“ pohrozil mu ředitel, než zlodějíčka propustili k návratu do třídy.

Podobně tvrdá slova si od ředitele vyslechla i jeho matka. Včetně upozornění, že o činu jejího syna bude ještě jednat pedagogická rada a teprve na ní se rozhodne, zda bude školou na příslušné úřady podán podnět na umístění recidivujícího zlodějíčka do dětského diagnostického ústavu, či nikoliv.

Provinilec se předtím mezi spolužáky do třídy vrátil se sklopenou hlavou, rudý hanbou. Zašumělo mezi nimi, když po zaklepání na dveře vešel dovnitř po začátku vyučovací hodiny. I mladý zeměpisář, který měl právě hodinu, po něm vrhl nevráživý pohled.

Snížená známka z chování na pololetním vysvědčení i pohružka polepšovnou byly pro malého delikventa menším postihem než propast mezi ním a spolužáky. Tu si uvědomoval ze všeho nejbolestivěji.

I jeho matka opouštěla školní budovu se sklopenou hlavou a rudá v obličeji. Na barvu jejího obličeje však mělo vedle pocitu hanby vliv i rozhořčení. Domů opět vlétla jako přívalová vlna. Syna neviděla, a tak první odskákal její zlobu manžel.

„Tak víš, co se stane?“ zaječela na něj. „Kluka nám seberou a daj ho do ústavu! Tak pěkně sis ho vychoval! Teď to máš! A já abych se snad hanbou propadla.“

„Co to meleš za blbosti?“ zamumlal.

„Jaký blbosti? Pravdu ti říkám! Měl sis to tam jít do školy poslechnout! A to všechno kvůli tobě! A cos mu vůbec řek? Nic, vid! To si dovedu živě představit. A kde vůbec je? Kams ho pustil? Od teďka nikam chodit nebude! Já mu dám, smradovi jednomu nevyčvátanému! Domácí vězení bude mít! A žádná televize, žádné hraní! Učit se bude od rána do večera a běda mu, jestli cekne!“ zuřila.

„Prosím tě, zklidni se a přestaň řvát!“ napomenul ji znechuceně.

„A kde vůbec je? Nevíš, co?!“ pokračovala. „Von krade a ty ho klidně pustíš ven. Asi aby zase něco ukradl!“

„S tebou se už nedá rozumně mluvit“ zvýšil hlas i on. „Seš už úplně trhlá!“

Tak já sem trhlá, jo? Esli ano, tak jen kvůli tobě! Co já ze života s tebou mám? Jedině zničený nervy! A co z tebe má to dítě? Kulový lomený jediné! Ty seš furt buď v práci, nebo v hospodě, a když ne, tak si tady hnípneš a nic tě nezajímá! Ty, když je třeba něco řešit s klukem, furt všechno jenom vmlouváš, na všechno říkáš, že se nic nestalo! Teprve až někoho zabije, tak ti snad dojde, jak seš mizernej táta. O co ty by ses staral, že? To by tě vobtěžovalo. Ale víš, co já konečně udělám? Rozvedu se s tebou! Tak! Dyt' tebe to u nás stejně nebaví. Klidně se vodstěhuj do tý svý hospody natrvalo! Tam ti bude dobře a nám tady bez tebe taky!“

„Tak jo, tak jdu do hospody, když mě tam posíláš“ zvedl se ze židle a začal si natahovat svetr.

„No jen si jdi! Jdi si! To je tak to nejlepší, co můžeš udělat, vid', ty chudinko?! Utéct vod starostí, abys je nemusel řešit! Starosti, ty si ty raději nikdy nepřipouštíš, to dávno známe. Jdi si a vracet se už nemusíš!“ vyslechl na odchodnou, než za sebou práskl dveřmi.

Nyní seděl s partou známých v hostinci a pil. Jak se hladina alkoholu v jeho krvi zvyšovala, už se necítil být ušlápnutým trpitelem, ale King Kongem.

Před půlnocí, když hostinská zkasírovala poslední z návštěvníků, se vrávorající vydal k domovu. Rozhodnutý, že pokud jeho manželka ještě jen cekne, ukáže jí, kdo je doma pánem.

Kdyby byla už ležela v posteli a spala, jak to v posledních letech bylo při jeho pozdních návratech z hospody obvyklé, zřejmě by žili dál jako dosud. Sice v nesouladu, hádkách, ale bez horšího excesu.

Jenže ona, ještě rozčilená ze syna a rozzlobená na manžela, seděla